

Врана и Лисица.

Намърила си враната нѣкждѣ бучка сиренце и кацнала на едно дърво да си закуси.

Видѣла я лисицата, дошла подъ дървото и почнала да се умилкува:

— Врано, вранчице, сестрице, колко си хубава! Какви лъскави, черни крила, каква гордѣлива стойка, какъвъ милъ погледъ! О, какъвъ ли е сладъкъ пѣкъ гласътъ ти! Запѣй, миличка, дай да се наслада! . . .

Полъгала се враната отъ мазнитѣ думи на лисицата, отворила човка и запѣла:

— Га, га! . . .

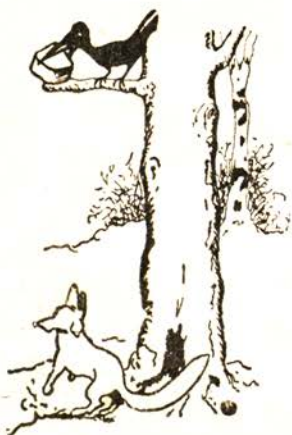
И сиренцето паднало отъ устата ѝ, и лисицата го изела.

Една друга врана чула това нѣщо и си казала:

— Чакай, кумичке лисичке, азъ ще те науча! . . .

И взела тая врана въ човката си единъ голѣмъ бѣлъ камъкъ, приличенъ на буца сирене, и кацнала на едно дърво.

Дошла кума лиса. Оттукъ се мазни, оттамъ се мазни и пакъ почнала да хитрува и на враната комплименти да прави.

— Каква си хубава, миличка вранке! Какви пера! Какви очи! О, пакъ гласътъ ти! Колко